

Arrest

nr. 276 180 van 18 augustus 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 februari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BOROTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 november 2020 dient de verzoeker, samen met zijn partner en kind een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 28 februari 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze machtigingsaanvraag onontvankelijk is. Bij arrest met nummer 276 174 van 18 augustus 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker en zijn partner tegen deze beslissing hadden ingesteld.

Op 28 februari 2022 wordt aan de partner van de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV X.

Op 28 februari 2022 wordt tevens aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Dit bevel is de thans bestreden beslissing, die op 10 maart 2022 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: P., A. (...)

geboortedatum: (...). 1980

geboorteplaats: A. (...)

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 1°, en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de hoorplicht, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1. Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Eerste onderdeel,

Het bevel steunt op artikel 7, eerste alinea, 1° Vreemdelingenwet.

Dit artikel stelt dat een bevel 'kan' gegeven worden wanneer betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

De toepassing van artikel 2 is niet onderzocht.

Er is op het ogenblik van de beslissing geen onderzoek geschied naar het paspoort van verzoeker en de eventuele aanwezigheid van een geldig visum.

Dergelijke beslissing kan niet genomen worden zonder onderzoek op het ogenblik dat de beslissing genomen wordt. De beslissing kan niet steunen op veronderstellingen.

De motiveringsplicht en artikel 7, eerste alinea, 1° vreemdelingenwet zijn geschonden.

Tweede onderdeel,

1.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In het bevel, wat een beslissing tot verwijdering is, wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met wat in dit artikel is voorgeschreven.

Alleszins wordt er niet gemotiveerd in het bevel over de toepassing van artikel 3 en 8 EVRM.

Verzoeker heeft, zoals uit het feitelijk gedeelte blijkt, een privé- en familiaal leven in België.

In het bevel is geen rekening gehouden met het gezinsleven. Het is niet onderzocht en evenmin is er een motief hierover opgenomen in de beslissing.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in het bevel. In het bevel is evenmin enige vermelding of overweging met betrekking tot het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Het hoorrecht werd geschonden. Minstens is er een schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Minstens is er een schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet in samenlezing met het hoorrecht en met artikel 3 en 8 EVRM.

Minstens is de beslissing onzorgvuldig daar met geen enkel element van privéleven of lang verblijf rekening is gehouden.

2.

Verzoeker verwijst naar de arresten RvV nr. 126 158 van 24 juni 2014, nr. 218 207 van 21 augustus 2014 en 198 594 van 5 september 2014, waarin de schending van het hoorrecht in combinatie met artikel 74/13 aanvaard is. Verzoeker verwijst verder naar het arrest nr. 133 552 van 20 november van de RvV in de zaak RvV 162 843

Verzoeker sluit zich aan en herneemt de inhoud van deze arresten. Zij zijn in casu van toepassing.

Als verzoeker gehoord zou geweest zijn had hij kunnen wijzen op zijn privé- en gezinsleven, en dit had tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven."

3.2. Beoordeling

3.2.1. In een eerste middelonderdeel wordt de aangevoerde schending van de motiveringsplicht en van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet uiteengezet.

Artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

De gemachtigde maakt in het thans bestreden bevel uitdrukkelijk toepassing van voormeld artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Dit vormt de juridische grondslag voor de afgifte van het thans bestreden bevel. De gemachtigde stelt vast dat de verzoeker niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de

Vreemdelingenwet vereiste documenten en licht dienaangaande het volgende toe: *“Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”*. Dit is de feitelijke grondslag van de bestreden beslissing. Deze tweeledige motivering is op zich voldoende duidelijk en de verzoeker licht niet concreet toe in welk opzicht zij niet afdoende zou zijn. In elk geval volstaat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing om de concrete juridische en feitelijke grondslag te kennen en er de middelen tegen aan te wenden waarover de verzoeker beschikt. De verzoeker betwist op zich echter niet dat hij op het ogenblik van de thans bestreden beslissing niet over een geldig visum beschikt.

Zodoende is niet aangetoond dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, zodat de aangevoerde schending van deze bepaling ongegrond is.

Waar de verzoeker stelt dat er geen onderzoek is geschied naar zijn paspoort en de eventuele aanwezigheid van een geldig visum, en waar hij betoogt dat de beslissing niet kan steunen op veronderstellingen, merkt de Raad op dat de verweerder op stellige wijze heeft gesteld dat de verzoeker niet over een geldig visum beschikt. Het gaat dan ook niet om een loutere veronderstelling. Hoe de verweerder tot deze vaststelling is gekomen en of de verweerder daartoe de overlegging van verzoekers paspoort heeft gevraagd dan wel dat hij op zich op andere informatie heeft gestoeld zoals de VIS-databank (zie: Verordening (EG) van 9 juli 2008 met nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het Visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf), doet hieraan geen afbreuk. Het stond de verzoeker vrij om een concrete betwisting naar voor te brengen over deze vaststelling, hetgeen hij niet doet. Het is dan ook niet aangetoond dat de gemachtigde, bij de vaststelling dat de verzoeker niet over een geldig visum beschikt, niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Een schending van de formele dan wel de materiële motiveringsplicht, kan derhalve niet worden aangenomen.

3.2.2. In het tweede en laatste middelonderdeel werkt de verzoeker de aangevoerde schending van de overige rechtsregels uit.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient dus richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens heeft een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkenen daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, par. 49).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verweerder om zich, in het kader van dit onderzoek, ervan te verzekeren dat de vreemdeling in de mogelijkheid werd gesteld om de relevante elementen en standpunten kenbaar te maken.

In casu dient dan ook minstens uit de stukken van het administratief dossier te blijken dat de gemachtigde bij of niet onredelijk lang voorafgaand aan het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten terdege rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoeker, het hoger belang van het kind en de concrete gezins- en/of familiale situatie van de verzoeker, en dat hij heeft onderzocht of deze er niet aan in de weg staat dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd.

Waar de verzoeker laat uitschijnen dat in de bestreden akte zelf de motieven moeten worden opgenomen aangaande de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde situaties, dient erop te worden gewezen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst (zie onder meer RvS 23 juni 2022, nr. 49.939 (c)). De uitdrukkelijke motiveringsplicht strekt er met name enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, voorafgaand aan het treffen van het bestreden bevel, heeft rekening gehouden met de grondrechten en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die hij oplegt de grondrechten van de betrokkene niet schendt, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de bestreden akte zelve dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde *“bij het nemen”* van een beslissing tot verwijdering *“rekening [houdt]”* met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

In de stukken van het administratief dossier bevindt zich een synthesesnota van 25 februari 2022 waarbij in verband met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als volgt wordt overwogen:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

- 1) *Hoger belang van het kind:*
→ *Het minderjarig kind volgt de administratieve situatie van de ouders.*
- 2) *Gezin- en familieleven:*
→ *De huidige beslissing geldt voor het hele gezin. De ouders van mevrouw K. M. (...) verblijven in België. Ze hebben echter geen verblijfsmachtiging en verblijven dus illegaal in België. Ze dienen eveneens België te verlaten.*
- 3) *Gezondheidstoestand:*
→ *betrokkenen halen geen medische redenen aan.”*

De thans bestreden beslissing werd bovendien genomen op dezelfde dag en door dezelfde ambtenaar als de beslissing waarbij de machtigingsaanvraag van 28 februari 2022 in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. In deze beslissing, die ook tegelijkertijd met het thans bestreden bevel werd ter kennis gebracht, heeft de gemachtigde wel degelijk op uitvoerig gemotiveerde wijze rekening gehouden met het privéleven en het gezinsleven van de verzoeker, alsook met het hoger belang van diens minderjarige zoon. Ter zake werd als volgt gemotiveerd:

“Voor hun komst naar België vormden betrokkenen geen gezin. De heer P. A. (...) en mevrouw K. M. (...) volgden aanvankelijk afzonderlijke procedures. De heer P. A. (...) diende op 24.12.2008 een verzoek in tot internationale bescherming. Deze procedure werd op 23.11.2009 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van deze procedure – namelijk 11 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr89980 van 02.10.2000)

Mevrouw K. M. (...) diende op 18.01.2008 een verzoek in tot internationale bescherming. Deze procedure werd op 13.07.2009 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigeringssubsidiare bescherming' door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). De duur van deze procedure – namelijk 1 jaar en 6 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Verder diende de heer P. A. (...) op 12.03.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter in. Op basis van deze aanvraag verkreeg hij op datum van 06.04.2011 een tijdelijke verblijfsmachtiging. Op 25.01.2012 werd betrokkene in het bezit gesteld van een A-kaart die éénmaal verlengd werd tot 03.07.2013. Op datum van 12.07.2013 werd de verdere verlenging van de A-kaart geweigerd door de bevoegde dienst. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 22.07.2013. Sinds juli.2013 verblijft hij illegaal in België. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat hij op 05.11.2013 een tweede maal een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter indiende. Deze aanvraag werd op 29.11.2013 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 10.12.2013 aan betrokkene betekend.

Mevrouw K. M. (...) diende op 07.07.2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter in. Deze aanvraag werd op 18.07.2011 onontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing werd aan haar betekend op 28.12.2011. Betrokkene diende nog een tweede maal een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter in. Deze aanvraag werd op 09.12.2015 onontvankelijk verklaard. Het feit dat deze procedures iets meer dan 3 jaar (de eerste) en iets minder dan 3 jaar en 1 maand (de tweede) in beslag heeft genomen, geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. We merken immers op dat (de gemachtigde van) de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.

Op 19.03.2018 dienden betrokkenen samen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10.12.2018. Deze beslissing werd aan betrokkenen betekend op 19.12.2018.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat er in Armenië geen Belgische ambassade is als buitengewone omstandigheid en dat zij zich dienen te wenden tot de Belgische ambassade te Moskou. Een reis vanuit Armenië naar Moskou is immers zeer ver en duurt lang. Dit feit geldt echter voor alle Armeense onderdanen en kan bijgevolg niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verklaren verder in dit kader dat ze geen enkele band meer hebben met hun land van herkomst en dat ze hun land zijn ontvlucht samen met hun ouders. Bovendien verklaren ze dat ze zich in een zeer precarie financiële en materiële situatie bevinden. Ze verklaren ook dat het hebben van een heel jong kind dat ze moeten meenemen alles extra moeilijk maakt. Uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw K. M. (...) inderdaad naar België is gekomen samen met haar moeder. Haar vader is later naar België gekomen. Beide ouders hebben geen verblijfsmachtiging en verblijven illegaal in België. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de ouders van de heer P. A. (...) in Armenië zijn gebleven (verklaringen van de heer P. A. (...) gedurende de procedure inzake zijn verzoek tot internationale bescherming). Hij verklaarde toen ook dat hij nog een zus en een broer heeft die eveneens in Armenië verblijven. Het lijkt bijgevolg erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen bij niemand terecht kunnen in Armenië waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Bovendien verbleven betrokkenen ruim 28 jaar (meneer) en ruim 23 jaar (mevrouw) in Armenië, waar zij geboren en getogen zijn. Hun verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkenen bovendien vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extrabagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen banden meer zou hebben in Armenië, dat zij niet beschikken over de nodige financiële middelen en dat ze een klein kindje

hebben, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wat betreft het aangehaalde argument dat de hulp van de IOM enkel is voor personen die verklaren definitief te willen terugkeren, dient er opgemerkt te worden dat personen die uit eigenbeweging vertrekken in principe naar België kunnen terugkeren, voor zover zij aan de wettelijke voorwaarden tot binnenkomst en verblijf voldoen. Hierdoor kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Verder verklaren betrokkenen nog dat een reis naar Rusland voor hen gepaard gaat met heel wat administratief werk. Ze zullen een visum nodig hebben om langer dan 30 dagen in Rusland te kunnen verblijven en hun kindje heeft momenteel geen geldig reisdocument. Ze hebben geen familie, vrienden of kennissen in Moskou en ze kennen het land niet. Dit kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn geldig reisdocument te verkrijgen voor hun kind en om een visum te verkrijgen die hen zouden toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Rusland te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien blijkt uit navraag bij de Belgische Ambassade te Moskou dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Het TLS contact (Belgium Visa Application Centre in Russia) aanvaardt namelijk dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post (via DHL) kunnen worden verstuurd (deze informatie werd toegevoegd aan administratief dossier). Betrokkenen dienen zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Moskou.

Betrokkenen verklaren dat ze een hecht en solide persoonlijk netwerk hebben opgebouwd en ze beroepen zich op artikel 8 EVRM. Ze wijzen er op dat dit artikel het recht op een privéleven waarborgt en dat het begrip privéleven een brede term is. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu leggen betrokkenen dergelijke bewijzen niet voor.

Betrokkene verklaren dat de ouders van mevrouw K. M. (...) in België verblijven en dat ze een zeer nauw contact hebben met elkaar. Ze leggen hiervan echter geen enkel bewijs voor. Bovendien blijkt uit het rijksregister en uit het administratief dossier van de ouders dat ze niet beschikken over een verblijfsmachtiging. Ze dienen dus, evenals betrokkenen, België te verlaten.

Betrokkenen verklaren in dit kader nog ze dat ze een zeer uitgebreide vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk met haar sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

Betrokkenen wijzen er nog op dat het hier ook kan gaan over relaties die zakelijk van aard zijn. In dit kader legt de heer P. A. (...) een ‘voorstel tot arbeidsovereenkomst’ voor waarin te lezen is dat de werkgever bereid is om hem een voltijdse tewerkstelling te geven wanneer hij over verblijfsdocumenten beschikt. Momenteel beschikt de heer P. A. (...) niet over verblijfsdocumenten en dus niet over een arbeidsovereenkomst. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst betekent dus geen breuk in deze zakelijke relatie. Het staat de heer P. A. (...) bovendien vrij om terug te keren naar België van zodra hij voldoet aan de wettelijke bepalingen en om zich dan te wenden tot deze werkgever met de gevraagde documenten.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kind in België geboren is, dat België zijn thuisland is, dat hij in België naar school gaat en dat hij geen enkele affiniteit heeft met Armenië. Het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, echter niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun kind geen affiniteit met Armenië heeft, noch dat hij een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat hij in Armenië niet zou kunnen aansluiten op school. Hoewel hun kind niet in Armenië is geboren, heeft het wel via zijn ouders een band met Armenië. Betrokkenen hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren en getogen. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkenen hun kind tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kind in België slechts voorlopig was. Bovendien merken we op dat de ouders er steeds van op de hoogte waren dat hun verblijf precair was.

Ook het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Betrokkenen verwijzen nog naar het hoger belang van het kind en met zijn rechten vervat in de artikelen 3,4, 9, 24, 28 en 29 Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind. Deze verdragsbepalingen zijn geen juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206) De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen betrokkenen de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Wat betreft het hoger belang van het kind kan opgemerkt worden dat het kind van betrokkenen nog zeer jong is, namelijk vijf jaar. Op die leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren de ouders, waarvan hij niet gescheiden wordt. Daarnaast merken we op dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat hun kind een groot sociaal netwerk opgebouwd heeft. Integendeel, uit de voorgelegde attesten blijkt enkel dat hun kind hier naar school ging. Er wordt niet aangetoond dat hij buiten school nog andere buitenschoolse activiteiten heeft opgebouwd. We stellen dus vast dat het kind buiten zijn ouders geen sociaal netwerk opbouwde en dat hij niet deelneemt aan buitenschoolse activiteiten. Betrokkenen maken dan ook niet duidelijk op welke wijze een terugkeer naar Armenië het belang van hun kind schaadt en dat hun kind in Armenië niet kan opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van zijn ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen sprake is van dat verzoekers enig gevaar zouden betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dat ze zich steeds als voorbeeldige burgers hebben gedragen en dat er geen sprake is van enige manifeste of opzettelijke fraude in hoofde van betrokkenen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Hieruit blijkt dat de verplichting om het grondgebied te verlaten, met de mogelijkheid om in het land van herkomst een verblijfsaanvraag in te dienen op grond van de reguliere procedure voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, wel degelijk gepaard gaat met een gedegen onderzoek naar het gezins- en familieleven van de verzoeker en het hoger belang van zijn minderjarig kind. Ook omtrent het privéleven werd een uitvoerig onderzoek gevoerd, doch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet niet dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met het privéleven van de betrokken vreemdeling.

Tevens werd op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing aan de partner van de verzoeker (en hun minderjarig kind) eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. De gezinseenheid blijft dan ook behouden. Ook de ouders van de partner van de verzoeker verblijven op illegale wijze op het grondgebied. De familie kan dan ook samen het grondgebied verlaten.

Uit het voorgaande volgt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk het gezins- en familieleven van de verzoeker en het hoger belang van het minderjarige kind in rekening heeft gebracht. De verzoeker brengt geen concrete elementen bij waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

De verzoeker toont derhalve geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 41 van het Handvest. Deze bepaling is niet gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoeker kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

De bestreden beslissing is getroffen in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van het algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, § 80).

De verzoeker voert thans aan dat hij, indien hij was gehoord, had kunnen wijzen op zijn privé- en gezinsleven hetgeen tot een andere beslissing had kunnen leiden.

De Raad merkt dienaangaande op dat de verzoeker in het kader van zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 20 november 2020 in de mogelijkheid was om alle volgens hem dienstige elementen en/of stukken aan te brengen betreffende het in België ontwikkelde privé-, gezins- en familieleven.

De thans bestreden beslissing werd genomen op dezelfde dag en door dezelfde ambtenaar als de beslissing waarbij de machtigingsaanvraag van 28 februari 2022 in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Uit een vergelijking met de verblijfsaanvraag van 20 november 2020 en de motieven van de weigeringsbeslissing om machtiging tot verblijf van 28 februari 2022 blijkt dat de verzoeker ten aanzien van het thans bestreden bevel opnieuw verwijst naar zijn gezins- en privéleven wat hij ook al deed in de voormelde aanvraag. Het gezins- en privéleven van de verzoeker werd door de gemachtigde onderworpen aan een zorgvuldig onderzoek en aan een concrete belangenafweging, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM.

Het is dan ook zonder meer duidelijk dat de gemachtigde eerst heeft geoordeeld omtrent het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden die de verzoeker zou toelaten om de verblijfsaanvraag niet in Armenië, maar in België in te dienen. De gemachtigde kwam op gemotiveerde wijze, en met in achtneming van het in België opgebouwde gezinsleven, het lange verblijf hier ten lande en het hoger belang van het kind, tot het besluit dat dergelijke buitengewone omstandigheden niet konden worden aanvaard en dat er dus geen fundamentele beletsels waren om naar het land van herkomst terug te keren teneinde aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen. De verzoeker was van deze beoordeling op de hoogte, meer nog, hij diende op dezelfde datum als het onderhavige beroep, ook een beroep in tegen de beslissing van 28 februari 2022, waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Dit beroep werd inmiddels verworpen bij 's Raads arrest met nummer 276 174 van 18 augustus 2022.

De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat het bestuur hem nog bijkomend had moeten horen alvorens over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het arrest *Mukarubega* van het Hof van Justitie blijkt dat, indien een derdelander enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn/haar belangen kon opkomen, de lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, *Mukarubega*, C-166/13, §§ 67 t.e.m. 70).

De verzoeker toont niet aan dat er andere elementen zijn die, indien hij bijkomend was gehoord, had kunnen aanvoeren en die een invloed hadden kunnen hebben op de totstandkoming van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker laat na concrete elementen aan te brengen die hij alsnog had kunnen aanvoeren en die het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest, of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan derhalve niet worden aangenomen.

De verzoeker betoogt tot slot dat de bestreden beslissing geen motivering over de artikelen 3 en 8 van het EVRM bevat.

In de mate dat de verzoeker in dit verband artikel 8 van het EVRM geschonden acht, wordt erop gewezen dat de Raad niet kan besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in de bestreden beslissing betreffende een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM inzake het privé-, gezins- en/of familieleven van de verzoeker, gezien artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt en de Raad bij het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM rekening kan houden met de gegevens die de verzoeker zelf verstrekt en met de gegevens van het administratief dossier (RvS 28 november 2017, nr. 239.974). Ook artikel 3 van het EVRM legt geen bijkomende motiveringsplicht op (cf. RvS 20 juni 2017, nr. 238.570).

Met de loutere kritiek dat er geen motieven omtrent de toepassing van de artikelen 3 en 8 van het EVRM in de bestreden akte zijn opgenomen, toont de verzoeker bovendien ook niet aan dat de door deze verdragsartikelen beschermde grondrechten door de afgifte van het thans bestreden bevel met de voeten werden getreden. Uit hetgeen voorafgaat blijkt voorts dat de gemachtigde op de datum van de thans bestreden beslissing een uitvoerige belangenafweging heeft doorgevoerd omtrent verzoekers gezins- en familieleven en het hoger belang van zijn kind, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker maakt voorts geen melding van concrete slechte behandelingen die hij dreigt te ondergaan bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Armenië. De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet concreet toegelicht.

Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM is niet aangetoond.

3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE